

неговата алчност не могла да се насити. Той не преставалъ да желае повече пари и повече удоволствие. И ненадейно сполетѣлъ го ударъ, смъртта го раздѣлила отъ торбитѣ злато и житнитѣ хамбари.

Исусъ прониква изъ цѣлата околностъ и лично се запознава съ плодороднитѣ ниви и тревясалото поле, съ цвѣналитѣ ливади и голитѣ пустини, съ храститѣ и плодовититѣ дървета.

Той познава живота на земеделѣца и на лозаря, на рибаря и на овчаря, познава тѣхния животъ до най-малкитѣ подробности. Той е отличенъ практикъ, познава много добре действителния животъ. И всѣка негова дума е пропита съ истина, всѣка негова дума е поникнала на плодородна почва.

Той знае и не крие това свое знание само за себе си. Неуморно отваря очитѣ на околнитѣ. Най-често повтаря: „Гледайте! Отворете си очитѣ!“ Така се обръща къмъ ученицитѣ си. Това бѣ начало на мъдростъ и благочестие.

Вечеръ, притиснатъ отъ своята трудна задача, Исусъ крачеше угрижено. Наоколо му въ природата наставаше покой. Птичето се прибираше въ своето гнѣздо, дивечтъ — въ своето леговище. Само Учителтъ на човѣчеството нѣмаше подслонъ за уморената си глава. И Той трѣбваше да върви по своя трънливъ пѣтъ, а на свѣршека на този пѣтъ, до градскитѣ стени, се издига кръсть...

Народнитѣ маси, гладни и отритнати, изпълнени отъ желание да чуятъ нѣщо за живия Богъ, се трупаха около него като овце, безпомощно останали безъ овчаръ срѣдъ пустиня. Той става тѣхенъ овчаръ. Своята доброволна длъжностъ изпълняваше съ умение и себеотрицание. Води и пази стадото. Защищава го отъ крадци и разбойници. Дири изгубената овца и тържествено я носи въ стадото.

Земеделѣцтъ тогава, както на мѣста и днесъ още, бѣше суевѣренъ. Вѣрваше, че зли духове поселяваха гората и полето, унищожаваша жътвата му, морѣха добитѣка му. Или вѣрваше въ слѣпня случай — така било писано: днесъ добро, утре лошо.

Тогава дойде Исусъ, възмжалъ и възпитанъ между селския трудъ и грижи, съ изпълнени отъ любовъ очи и сърдце, и завлада селото. Злитѣ духове избѣгаха. Вѣрата въ слѣпата случайностъ бѣ замѣнена съ нова вѣра, че слънцето огрѣва и лоши и добри, че дъждътъ вали надъ праведни и неправедни. Цѣлата земя бѣ преобразена. Тогава селянинтъ престана да се плаши отъ таинственитѣ сили и отъ измамническитѣ случайности. Той бѣ обладанъ отъ вѣра и надежда въ своя Богъ.